

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 85/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Jána Bodnára**, správcu úpadcu SH TRADE, s.r.o., Košice v konkurze, Rhodyho 14, Bardejov, zastúpeného FiguraLegal s.r.o., Žriedlová 3, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/32/2023 z 23. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa v sporovom konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 17Cb/10/2020 domáhal, aby bol žalovaný 1 (notár) zaviazaný na vydanie predmetu úschovy – peňažných prostriedkov vo výške 31 973,15 eur zložených do notárskej úschovy na základe zápisnice č. N11/2017, U3/2017 zo 14. februára 2017 a aby bol žalovaný 2 (zložiteľ) zaviazaný strpieť vydanie predmetu úschovy a udeliť súhlas s jeho vydaním. Sťažovateľ žalobu odôvodnil tým, že v zmysle reštrukturalizačného plánu žalovaného 2 potvrdeného uznesením Okresného súdu Trenčín

zo 17. septembra 2013 (zverejnené v Obchodnom vestníku 184/13 24. septembra 2013) mal žalovaný 2 zložiť do notárskej úschovy notárskeho úradu Mgr. Tatiany Vršanskej plnenie vo výške 31 973,15 eur v prospech veriteľa WARMWELL, S. A., čiastočne ako nezabezpečeného nepodmieneného veriteľa a čiastočne ako nezabezpečeného podmieneného veriteľa. Išlo o plnenie v súvislosti s pôvodne prihlásenou pohľadávkou tohto veriteľa (v celkovej výške 1 065 771,82 eur, pozn.), ktorá vyplývala z vlastnej zmenky na rad WARMWELL, S. A., vystavenej zmenkovým dlžníkom spoločnosťou K & M, s.r.o., a avalovanej žalovaným 2, ktorá bola indosovaná 26. júla 2012 na spoločnosť SH TRADE, s.r.o., Košice a následne bola vyhlásená za umorenú uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 15UL/1/2015 zo 16. mája 2016. Pohľadávka veriteľa WARMWELL, S. A., voči žalovanému 2 ako zmenkovému ručiteľovi bola zapísaná v rámci jeho reštrukturalizácie v konečnom zozname pohľadávok pod č. 133 vo výške 1 065 771,82 eur ako pohľadávka WARMWELL, S. A., podmienená s podmienkou vzniku v prípade nesplnenia hlavného záväzku zo zmenky zmenkovým dlžníkom. Sťažovateľ v žalobe tvrdil, že medzičasom došlo k naplneniu podmienky vzniku pohľadávky, keďže 13. marca 2018 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 30Cbzm/6/2016 z 1. decembra 2017, ktorým súd zaviazal zmenkového dlžníka – spoločnosť Pinne, s.r.o. (pôvodne K & M, s.r.o.), na úhradu sumy 1 065 771,82 eur s príslušenstvom indosatárovi – úpadcovi SH TRADE, s.r.o., Košice z titulu predmetnej zmenky. Keďže zmenkový dlžník svoj záväzok nesplnil, je existencia nároku indosatára proti žalovanému 2 nepochybná.

3. Sťažovateľ ako správca majetku úpadcu SH TRADE, s.r.o., Košice vyzval listom z 13. januára 2017 žalovaného 2 v zmysle prílohy 5 záväznej časti jeho reštrukturalizačného plánu na plnenie úpadcovi SH TRADE, s.r.o., z titulu splátok splatných v prospech veriteľa WARMWELL, S. A., v zmysle reštrukturalizačného plánu v celkovej výške 31 973,15 eur po naplnení podmienky vzniku pohľadávky a po indosovaní zmenky z pôvodného veriteľa na úpadcu SH TRADE, s.r.o. Na túto výzvu žalovaný 2 oznámil, že peňažné prostriedky boli zložené do notárskej úschovy na notárskom úrade u žalovaného 1, a to na podklade zápisnice č. N11/2017, U3/2017 zo 14. februára 2017, keďže žalovaný 2 má pochybnosti o tom, kto je veriteľom. Následne správca úpadcu SH TRADE, s.r.o., požiadal listom z 15. februára 2017 žalovaného 1 ako notára o plnenie z notárskej úschovy. Proti vydaniu plnenia z úschovy podal žalovaný 2 námietky, o ktorých rozhodol Okresný súd Dunajská Streda uznesením č. k. 11U/1/2017-52 z 18. júna 2017 tak, že konanie zastavil, čo odôvodnil tým, že sťažovateľ nebol výslovne žalovaným označený v notárskej zápisnici ako príjemca skladaného plnenia, a preto nie je ani oprávnený domáhať sa jeho vydania.

4. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom č. k. 17Cb/10/2020-204 zo 4. decembra 2020 žalobu sťažovateľa zamietol s tým, že ak sťažovateľ nemá nárok na vydanie predmetu úschovy, tak sa tohto vydania neúspešne domáhal aj u žalovaného 1 ako notára, kde bola predmetná úschova zriadená. Súd prvej inštancie zhodne so žalovaným 2 bol toho názoru, že záväzok žalovaného 2 zo zmenkového ručenia za zaplatenie zmenky vystavenej zmenkovým dlžníkom – spoločnosťou K & M, s.r.o., v prospech spoločnosti WARMWELL, S. A., bol v súlade s článkom 3.3 bodmi a), b) a c) a prípadne aj čl. 3.2 záväznej časti reštrukturalizačného plánu žalovaného 2 vrátane jeho prílohy 5 (splátkové kalendáre) ku dňu jeho účinnosti 25. septembra 2013 (pozri čl. 1 ods. 3 záväznej časti plánu) nahradený novým záväzkom, ktorého právny titul vzniku je priamo

reštrukturalizačný plán žalovaného 2. Každý nezabezpečený (ne)podmienečný veriteľ sa uvedeným dňom zároveň výslovne vzdal nároku na úhradu svojej nezabezpečenej (ne)podmienenej zistenej pohľadávky, t. j. pôvodne prihlásenej pohľadávky. Účastníkom tohto reštrukturalizačného plánu pri predmetnom záväzku bol veriteľ WARMWELL, S. A., pričom sťažovateľ netvrdil a ani nepreukazoval skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že by SH TRADE, s.r.o., účinne nadobudla od spoločnosti WARMWELL, S. A., právo zodpovedajúce uvedenému novému záväzku žalovaného 2, t. j. právo dožadovať sa proti žalovanému 2 plnenia uvedeného nového záväzku. Sťažovateľ sa nestal účastníkom reštrukturalizačného konania a ani účastníkom reštrukturalizačného plánu žalovaného 2 z dôvodov uvedených v uznesení Okresného súdu Trenčín č. k. 28R/3/2012-1235 z 19. júna 2013. V dôsledku toho nemá ani nárok na uspokojenie pôvodnej zmenkovej pohľadávky voči žalovanému 2 ako zmenkovému ručiteľovi v jej v tomto konaní uplatnenej časti 31 973,15 eur, a to v rámci zmenenej povinnosti žalovaného 2 plniť už len nový záväzok podľa reštrukturalizačného plánu. Sťažovateľ preto nemôže byť príjemcom predmetu notárskej úschovy, do ktorej bolo vložené peňažné plnenie práve z už uvedeného nového záväzku žalovaného 2, ktorého titulom vzniku je priamo reštrukturalizačný plán.

5. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 32Cob/61/2021-319 z 31. januára 2023 rozsudok okresného súdu v časti výroku o zamietnutí žaloby sťažovateľa potvrdil. Zdôraznil, že účinnosťou reštrukturalizačného plánu došlo k zániku (pôvodnej) pohľadávky zo zmenkového ručenia za zaplatenie zmenky. Pôvodná pohľadávka zo zmenkového ručenia za zaplatenie zmenky, od ktorej si sťažovateľ odvodzuje nárok na vydanie predmetu úschovy, zanikla potvrdením reštrukturalizačného plánu ku dňu jeho účinnosti (25. septembra 2013). K tomuto okamihu sa pôvodná pohľadávka zo zmenkového ručenia za zaplatenie zmenky zároveň nahradila novou pohľadávkou vyplývajúcou z dohody (novácie) uzavretej s veriteľmi ako účastníkmi reštrukturalizačného plánu. Sťažovateľ nebol účastníkom plánu v tejto časti, pretože chýba rozhodnutie súdu o potvrdení prevodu pohľadávky na sťažovateľa podľa § 26 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ preto nemá proti žalovanému 2 právo na plnenie splatného záväzku z titulu reštrukturalizačného plánu, a teda nemá ani právo proti žalovanému 1 na vydanie predmetu úschovy.

6. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval od § 421 ods. 1 písm. b) a § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa sťažovateľa obidva vo veci konajúce súdy založili svoje rozhodnutia na právnom posúdení, podľa ktorého ak si subjekt – veriteľ pohľadávky riadne uplatní proti dlžníkovi v prebiehajúcej reštrukturalizácii prihláškou svoju pohľadávkou, ktorú počas reštrukturalizácie, teda pred schválením a potvrdením plánu, prevedie (v prípade zmenky indosuje) na tretí subjekt, a zároveň ak nedôjde k rozhodnutiu súdu o zmene účastníka reštrukturalizačného konania (z pôvodného veriteľa, ktorý pohľadávkou prihlásil na nového, ktorý ju hmotnoprávne nadobudol), nemá takýto nový veriteľ právo na plnenie vyplývajúce z neskôr schváleného a potvrdeného reštrukturalizačného plánu. Namietal, že súdy túto právnu otázku nesprávne posúdili. Podľa sťažovateľa absencia náležitostí kvalifikovaného návrhu na zmenu účastníka reštrukturalizačného konania neneguje hmotnoprávne účinky indosácie ako takej, a teda je potrebné rozlišovať medzi hmotnoprávnou (indosácia) a procesnoprávnou (vstup do reštrukturalizačného konania) stránkou veci. V súvislosti

s prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ namietal, že odvolací súd neuviedol odpovede na otázky zásadné pre rozhodnutie vo veci samej, čím mu znemožnil náležitým spôsobom argumentovať vo vzťahu ku skutkovým a k právnym otázkam v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

7. Najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP zdôraznil, že ak má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorou sa ešte nezaoberal, je povinnosťou dovolať ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musela byť teda riešená odvolacím súdom, ktorý na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Najvyšší súd dospel k záveru, že právna otázka, ktorú sťažovateľ formuloval v dovolaní, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže rozsudky vo veci konajúcich súdov boli založené na riešení právnej otázky, či potvrdením reštrukturalizačného plánu žalovaného 2 došlo k platnej novácii pôvodnej pohľadávky zo zmenkového ručenia, a nie na riešení otázky vplyvu zamietnutia návrhu na vstup do reštrukturalizačného konania na neskoršie domáhanie sa plnenia z reštrukturalizačného plánu, ktorú sťažovateľ vymedzil v dovolaní.

8. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sa najvyšší súd nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že odvolací súd neuviedol odpovede na otázky zásadné pre rozhodnutie vo veci samej, čím mu znemožnil argumentovať vo vzťahu ku skutkovým a k právnym otázkam v rámci využitia riadnych a ani mimoriadnych opravných prostriedkov. Podľa najvyššieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu zamietol. Neobmedzil sa iba na stotožnenie sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 CSP, hoci tak urobiť mohol, odôvodnenie súdu prvej inštancie ešte doplnil, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody a vyjadril sa k jednotlivým odvolacím námietkam. Rozhodujúca (kľúčová) argumentácia odvolacieho súdu je obsiahnutá v odsekoch 12 až 22 odôvodnenia jeho rozsudku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

10. Podľa sťažovateľa sa všeobecné súdy odmietli hlbšie zaoberať podstatou problému a striktne sa pridržovali formálnych dôvodov, ktoré však vo svojej podstate popierajú jeho práva. Postup súdov a ich rozhodnutia vo veci sú mimoriadnym až extrémnym zásahom do práv sťažovateľa, keďže ignorujú povinnosť nachádzať výklad práva, ktorým dochádza ku skutočnej realizácii jeho práv, konkrétne domáhať sa plnenia pôvodne spojeného so zmenkou, neskôr v zmysle reštrukturalizačného plánu. Pripustenie nesprávneho výkladu práva viedlo k následným pochybeniam v rozhodnutiach súdov, ktoré uvedený výklad prijali a aplikovali vo svojich rozhodnutiach. Rozhodnutia súdov sťažovateľ považuje za nesprávne a vyvolávajúce zásadné negatívne následky.

11. Sťažovateľ osobitne poukazuje na argumentáciu obsiahnutú v bodoch 44 a 45 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, týkajúcu sa neprípustnosti sťažovateľom vymedzenej právnej otázky, ktoré považuje za celkom svojvoľné a arbitrárne, keďže je podľa jeho názoru v zjavnom rozpore s predchádzajúcimi rozhodnutiami nižších súdov. To považuje sťažovateľ za odmietnutie materiálneho poňatia právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného v interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétneho prípadu sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti.

12. Nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom mala mať za následok porušenie základných práv a slobôd. Sťažovateľ uvádza, že nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva.

13. Sťažovateľ namieta aj to, že najvyšší súd v bode 19 odôvodnenia napadnutého uznesenia odkázal na to, že dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Sťažovateľ zastáva názor, že ide o rozhodnutie, proti ktorému zákon pripúšťa podať dovolanie, preto záver dovolacieho súdu bez jeho bližšieho a podrobnejšieho zdôvodnenia nedáva podklad pre uvedené rozhodnutie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

15. Po preskúmaní argumentačného základu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenie nevykazuje znaky ústavnej

neudržateľnosti. Najvyšší súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, poukazujúc na osobitosti dovolacieho konania v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania. Ústavný súd sa v tomto smere stotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 113/2012, 2Cdo 132/2013, 3Cdo 18/2013, 4Cdo 280/2013, 5Cdo 275/2013, 6Cdo 107/2012 a 7Cdo 92/2012).

16. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd dostatočne kvalifikovane vysporiadal s odôvodnením záveru o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu primárne nezáviselo od právnej otázky vymedzenej v dovolaní. Kvalifikované vymedzenie relevantnej právnej otázky je *sine qua non* podmienkou prípustnosti dovolania, keďže v prípade jeho absencie najvyšší súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. S ohľadom na koncepciu dovolania a účelu § 421 ods. 1 CSP sa sťažovateľ nemôže domáhať, aby najvyšší súd uskutočňoval široký dovolací prieskum mimo rámca otázky naformulovanej dovolaťelom.

17. Ústavný súd sa stotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že pre rozhodnutie vo veci malo zásadný význam vyriešenie právnej otázky, či potvrdením reštrukturalizačného plánu došlo k platnej novácii pôvodnej pohľadávky zo zmenkového ručenia. Odpoveď na zmienenú právnu otázku síce môže determinovať aj odpovede na nadväzujúce čiastkové otázky, medzi ktoré možno zaradiť aj otázku formulovanú sťažovateľom, to však nezakladá prípustnosť dovolania. Opačný výklad by bol v rozpore s účelom § 421 ods. 1 CSP. Pre rozhodnutie o prípustnosti dovolania je nevyhnutné nastolenú otázku premerať kritériom relevancie pre rozhodovanú vec (obdobne pozri IV. ÚS 79/2023), s čím sa najvyšší súd náležite vysporiadal. Najvyšší súd relevanciu otázky nastolenej sťažovateľom posúdil v kontexte pojmu „*otázka zásadného právneho významu*“ ústavne konformným spôsobom, t. j. posudzujúc, či od vyriešenia práve tejto právnej otázky záviselo v konkrétnej veci rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. či bolo jej vyriešenie určujúce pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd nepovažoval najvyšším súdom aplikovaný výklad prípustnosti dovolania za príliš formalistický alebo ústavne neprijateľný.

18. K námietke o nesprávnom odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. c) CSP, keďže podľa sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu zákon pripúšťa podať dovolanie, ústavný súd uvádza, že z napadnutého uznesenia jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd odmietol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP (bod 55.). Ide o rozhodnutie založené na zistení, že dovolanie je procesne neprípustné. V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP ide o neprípustný dôvod dovolania (absencia súvislosti medzi vymedzenou dovolacou otázkou a *ratio decidendi* rozhodnutia odvolacieho súdu), kým v prípade dovolania podľa § 420 písm. f) CSP splýva prípustnosť dovolania s jeho dôvodnosťou, pričom dovolací súd správne uzavrel, že nesprávnosť právneho posúdenia veci nepredstavuje vadu zmätočnosti.

19. Nad rámec už uvedeného v súvislosti so sťažnostnými námietkami sťažovateľa ústavný súd uvádza, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu ústavných práv označených v sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že mu neprislúcha prehodnocovať právne závery prijaté najvyšším súdom, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Najvyšší súd vo veci sťažovateľa postupoval v zmysle

relevantných zákonných ustanovení, pričom z uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva svojvôľa alebo taká aplikácia a interpretácia relevantnej právnej úpravy, ktorá by bola extrémnym vybočením z pravidiel upravujúcich dovolacie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu